

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΜΟΥ ΖΩΗ

(Μιά αυτοβιογραφία της Χήδερ Άνγκελ της διακόμιου Άγγλιδος ηθοποιού της σκηνής και της εδούνης, η οποία έφθασε εδώ και λίγον καιρό στο Χόλλυγουντ, προσληφθείσα από τη «Φόξ-Φίλμ»).

ΑΟΙ οί «άστερες», όταν γράφουν την ιστορία της ζωής τους, έχουν να διηγηθούν μια μεγάλη έρωτική περιπέτεια ή ένα τρυφερό ειδύλλιο μ' έναν ιδανικό άνδρα. Εγώ όμως δεν θα μπορέσω να ικανοποιήσω την περιέργεια αυτή των φίλων μου. Δεν έχω αγαπήσει ακόμη... Δεν έχω συναντήσει τον ιδανικό έρωτα!... Σ' όλη μου τη ζωή μέχρι σήμερα δεν είχα παρά μικρά κ' άσημαντα φλέητ, που δεν άφησαν κανένα ίχνος στην καρδιά μου. Ούτε τα θυμάμαι μάλιστα, γιατί πέρασαν κ' έσβησαν όπως μαρφαίνεται την άλλη ημέρα, ένα άμορφο και άμορφο τραγανό φύλλο που είχαμε στολίσει μ' αυτό τη θραυινή τοιαύτητα μας...

Δεν έχω λοιπόν μυθιστορηματικούς έρωτες, έχω όμως να σάς διηγηθώ πολλές περιπέτειες και να σάς εξομολογηθώ τα πιο κρυφά όνειρά μου.

Μέ λένε Χήδερ Άνγκελ. Είμαι μια Άγγλιδα ηθοποιός της σκηνής και της οδούνης και δεν έχω ποτέ καιρό που βρίσκομαι στο Χόλλυγουντ.

Γεννήθηκα λίγους μήνες πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο στην Όξφορντ, μι μεγάλησα και σπουδάσα κατόπιν στο Λονδίνο.

Είμαι κόρη του Άνδρέα Άνγκελ, καθηγητού της χημείας στην Όξφορντ. Από τους προγόνους μου έχω μέσα στις φλέβες μου ένα πολύ περίεργο αίμα: κατά το ήμισυ είνε Ιρλανδικό, κατά το ένα τέταρτο Σκωτσέζικο και κατά το ένα όγδοο Άγγλικό και Ιταλικό. Γι' αυτό είμαι μελαγχρονή και μοιάζω περισσότερο με Ιταλίδα, παρά με τα ξανθά και φωτεινά κορίτσια της πατρίδας μου.

Στην αρχή λοιπόν, όταν μεγάλησα λιγάκι άρχισα να πηγαίνω σ' ένα παρθενγωγείο της Όξφορντ, όπου ήταν έγκρατεστημένοι οί γονείς μου. Έπειτα όμως κατεβήκαμε στο Λονδίνο κ' εκεί πέρα πιά μεγάλησα και χάριξα τις πρώτες μου θριαμβευτικές επιτυχίες στη σκηνή και στην οδούνη, γιατί από πολύ μικρή έκανα το εντεμπότου μου ως ηθοποιός.

Μη κωμίζετε ωστόσο ότι όνειρομύθου από τα παιδικά μου χρόνια

να βγω στο θέατρο. Τότε είχα άλλα όνειρα. Επαθμωόσα να γίνω μι ήμερα πρώτη μεταλλωρίνα της Όπερας! Ο πατέρας μου όμως προσημοόσε να με δη μεγάλη δραματική καλλιτέχνα και γι' αυτό, δέκα χρόνια, παρακολούθησα κιάλα τα μαθήματα της καλύτερης δραματικής σχολής του Λονδίνου. Μά ύστερ' από ένα χρόνο, ο πατέρας μου έκαλήθη να κάνει μι σειρά διαλέξεων στην Έλβετία και με πήρε μαζί του. Αυτό ήταν το πρώτο μου ταξείδι στην ήπειρωτική Ευρώπη κ' όμολογώ ότι μου έχει μείνει αξέχαστο! Η Άλπεις, ή άμορφες λίμνες και τα τόσο διασκεδαστικά σπόρ στα χιόνια παρουσιάζανε στα παιδικά μου μάτια την Έλβετία σάν ένα έπίγειο παράδεισο... Μά μήπως δεν είνε ή πιο άμορφη χώρα της Ευρώπης; Μείναμε εκεί πέρα δυό όλόκληρα χρόνια και φυσικά, εγώ εξοκολούθησα τα μαθήματά μου και συμπλήρωσα όσο μπορούσα καλύτερα την καλλιτεχνική μου μόρφωση.

Όταν γυρίσαμε τέλος στο Λονδίνο, άρχισα πάλι να παρακολουθώ τα μαθήματα της Δραματικής Σχολής και όπης εξέτασεις, δίχως, μι την άλληθεια, να το περιμένο, άν και το έπαθμωόσα μ' όλη μου την καρδιά, ήρθα πρώτη και πήρα το χρυσό μετάλλιο!...

Από εκείνη την ημέρα άνοιγότανε μπροστά μου ή θεατρική καριέρα. Ήμουν τότε δεκαεπτάορων χρόνια και νόμιζα ότι μπορούσα να κάνω θαύματα άπάνω στη σκηνή. Μ' έπίμονες λοιπόν προσπάθειες και με τη βοήθεια ενός οίονγενειακού μας φίλου

πέτυχα να προσληφθώ για πρώτη φορά στο θέατρο του «Όλντ Βικ Θήατερ» του Λονδίνου.

Φαντασθήτε τώρα πόσο ήμουν υπερήφανη, όταν έμαθα πώς θα έκανα το εντεμπότου, μου με τον «Βασίλεα Ιωάννη» του Σαίξπηρ! Δεν μου είχαν δώσει βέβαια κανένα σπουδαίο όρλο, μι για μι μικρή ήθόλου που πατάει πρώτη φορά το σανίδι της σκηνής κ' ό πό άσημαντος όρλος της φαίνεται ότι είνε το καλύτερο μέρος του έργου.

Δεν θα μπορούσατε ωστόσο να μαντέψετε, όσο κ' άν κατάσετε, πώς ήταν ό όρλος μου στο Σαίξπηρειο έργο. Γι' αυτό θα σάς τον πώ έγώ, δίχως καμιά ντροπή. Επ' τρεις όλόκληρες νύχτες έπαιξα τον όρλο ενός νεαρού άκολούθου, ό οποίος είνε γιατί φοβότανε, είνε γιατί δεν είχε να πη τίποτε, δεν άνοιγε ούτε μι στιγμή το στόμα του, παρά μονάχα κρατούσε σοβαρός και με μι άπεριγραπτή περιφάνεια το ξίφος του βασιλέως Ιωάννου!

Όταν όμως πέρασαν ή πρώτες εντιπτώσεις κ' οί πρώτοι ένθουσιασμοί μου κ' είδα ότι θ' άργούσα πάρα πολύ να παίζω το όρλο της λαίδης Μάρκεθ ή της Όσρηλίας, άπογοητεύθηκα τόσο πολύ, ώστε ξαναγύρισα, γράφτηκα σε μι σχολή χορού για να έτοιμασθώ να «ντεμπωόταρω» στο μετάλλετο της Όπερας.

Μά επειδή κ' αυτό δεν ήταν τόσο εύκολο, όσο το φανταζόμουν, πήγαινα κάθε βράδυ στο θέατρο και παρακολουθούσα προσεχτικά τους άλλους συναδέλφους μου. Αυτή ή ιστορία λοιπόν κράτησε ένα όλόκληρο χρόνο και παραδόξως αντί να με βιάσει, ύπως περιμένα, μ' ώφέλησε σ' άφάνταστο βαθμό, γιατί έμαθα πάρα πολλά άπαραίτητα μουσικά του επαγγέλματος κ' άπέκτησα την άπαιτούμένη πείρα που δεν είχα πρώτα, όταν έβγαίνα στη σκηνή και κρατούσα το ξίφος του βασιλέως Ιωάννου.

Τότε άκρωδώς ό σκηνοθέτης του Όλντ Βικ Θήατερ, μου έμπιστεύθητε τον όρλο της Μιράντας στην «Γκιζμιάς του Σαίξπηρ, τον πρώτο μεγάλο όρλο που με άνέδειξε. Έπειτα έφυγα με τον διάσο για μι μεγάλη τουρνέ στη Σκωτία, στην Ιρλανδία και στην Ουαλία που κρατήσε δώδεκα μήνες.

Όταν γυρίσαμε στο Λονδίνο από αυτό το άτέλειωτο ταξείδι μας, έπαιξα ως πρωταγωνίστρια και σ' άλλα έργα και τέλος πήρα τον πρώτο όρλο στο «Is Zat So?», στην μεγαλύτερη επιτυχία του θιάσου μας.

Ήμουν πια πρωταγωνίστρια στο «Όλντ Βικ Θήατερ»!

Από την ημέρα αυτή άρχίζει ή μεγάλη περιπέτεια της ζωής μου.

Όστερ' από λίγο καιρό, την άνοιξη του 1929 έγκαταλείφωμε το Λονδίνο και φύγαμε για μι μεγάλη τουρνέ στις Ίνδιες, στην Κίνα και στην Αίγυπτο.

Ποιός μπορούσε όμως να φαντασθή τίς πραγματές περιπέτειες που μας περιμέναν εκεί κάτω στην Άνατολή; Άποθιβάστηκαμε πρώτα στην Κίνα και πέρασε μέσα σ' ένα σφυρετό άγριανθρώπων με λοξά μάτια και κίτρινο πρόσωπο, που έκαναν σάν δαιμονιομένο και μας κληγοόσαν από πάλι σε πάλι.

Βιαστήκαμε λοιπόν να περάσουμε στις Ίνδιες, μι κ' εκεί μας περιμέναν παράξενες και δραματικές περιπέτειες.

Θυμάμαι, ότι ένα βράδυ που παίζαμε σ' ένα θέατρο της Σίμλα, έναγκάστηρα να διακόψω την παράσταση, γιατί ένα κατάδι πθήκων χοροπηθούσε επάνω στη σκεπή του θεάτρου και κιάθε τόσο μου έσπασε δόντζε βαρεία Ινδικά καρύδια, και έπεσαν τραγύρω μου σάν βροχή. Ένα άπ' αυτά τα καρύδια μάλωπα με χτύπησε στον ώμο και με ξέγδαρε. Εγώ όμως, όταν είδα το φόρεμά μου να βάφεται από το αίμα, άρχισα να ξεφρονίζω από το φόβο μου, πράγμα που έκανε τους

Η Χήδερ Άνγκελ.

'Ινδούς θεατές της πλατείας να ξεκαρδίζονται από τὰ γέλια.
Μιά άλλη φορά, στη Λαχόνη, βοήθημα ξαφνα ανέμεσα σε μία διαδήλωση 'Ινδών που πετούσαν βόμβες δεξιά κι' αριστερά και ξυλοκοπούσαν άγρια τους 'Ινδούς πόλιςκιαν. 'Όταν κατάφερα λοιπόν να γυρίσω στο ξενοδοχείο μου, έπεσα στο κρεβάτι μου μισοτεταμένη άπ' τόν τρομό μου κι' έκλεινα τόν βρόδου δέν μπόρεσα να λάβω κι' εγώ μέρος στην παραόσια του θιάσου μας.

Τις ίδιες ιστορίες είχαμε κι' όταν φτάσαμε στην Κεϊλλάνη και στο Καρατάι. Παντού συναντούσαμε παραχές τών 'Ινδών έπαναστατών κι' άγριο μπουκόρισμα του θεάτρου μας. Ένα βράδυ τόν Καρατάι, οι 'Ινδοί άφηναν την ώρα της παραστάσεως ως τὰ παρασκήνια με άπειλητικές διαθέσεις κι' έμεις, τρομοκρατημένοι, μόλις προφτάσαμε να φύγουμε κρυφά άπό τὰ μισρά πόρτα και να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο μακρυφαρισμένοι και με τὰ ρούχα της σπηής!

'Όταν ξεκινήσαμε, ύστερ' από λίγες ημέρες, για την Αίγυπτο, είχαμε την έλπιδα, ότι θα τέλειωναν πετά τὰ βράσιανά μας. Μά και στην Αίγυπτο, σαν να μάς κατάρχε μια κακή Μοίρα, πέφταμε από περιπέτεια σε περιπέτεια και μία ημέρα βρέθηκα, δίχως να καταλάβω πώς, μέσα στα νερά του Νείλου και θα κινδύνευα να πνιγώ, άν δέν προφταίνα να με σώση ένας νεαρός Βεδουίνος που περνούσε εκείνη τη στιγμή άπό τήν όχθη του ποταμού.

Τήν άνοιξη του 1930 τέλος, ύστερ' από ένα όλόκληρο χρόνο, ξαναγυρίσαμε στο άρακτημένο μας Λονδίνο, άφου πρώτα δόσαμε μερικές παραστάσεις στο Γιβραλτάρ.

Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόση άνάγκη είχα να ξεκουραστώ και να ξεχάσω τις τρομακτικές περιπέτειές μας στην 'Ανατολή. Μά δέν μπόρεσα να μείνω ήσυχη ούτε μια στιγμή. Προσελήφθη άμέσως άπό τόν «Μεγάλο Θέατρο» για να πρωταγωνιστήσω σε μια σειρά παραστάσεων κι' όταν τίς τελείωσα, τόν κινηματογραφικό σπουίντω του Γουέμπλεϊ διάλεξε έμένα άπ' όλες τις 'Αγγλικές ήθοποιούς για να παίξω τόν πρώτο γυναικείο ρόλο στην «'Ονειρεμένη Πολιτεία».

'Η έπαυχία της πρώτης αυτής ταινίας μου εινε κάτι που δέν μπορώ να τόν περιγράψω. 'Όλο τόν Λονδίνο, επί τρείς όλόκληρες εβδομάδες, την έβλεπε στους διαφόρους κινηματογράφους. 'Ηταν ένας θρίαμβος!

'Όλα τὰ θεάτρα τότε άρχισαν να με ζητούν για τη σπηή τους. Στο «Λιμικό Θέατρο» έπαίξα ένα θεατρικό έργο του 'Όσκά Ουάιλντ. Πρωταγωνίστησα στις καλύτερες έπαυχίες του 1930 και τέλος με κάλεσαν να γυρίσω τόν «Φάντασμα του Μπάσκερ-βιλ».

Είχα γίνει πια μία περίφημος ήθοποιός της σπηής και της οδόνης. 'Από την ημέρα εκείνη δέν βρήκα την ευκαιρία να ξεκουραστώ ούτε μια στιγμή.

Κά κι' αυτό τόν ταξίδι μου τώρα στο Χόλλυγουντ, άπου προσελήφθη άπό την «Φόξ» για να «γυρίσω» τόν «Μπέριλβι Σπιασ», τόν θεωρώ σαν ένα ταξίδι άνανηχη, ύστερ' από τόσες περιπέτειες και τόν ζοηαστική δουλειά στις σπηές και στα σπουίντω του Λονδίνου.

ΧΗΔΕΡ ΑΝΓΚΕΛΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Α΄.

Σχετικά με τήν δεισιδαιμονία του Φραγκίσκου Α΄, δηγοίνται τώ έξης ξεκαρδιστικό ανέκδοτο :

'Ένα πρωί, ό βασιλεύς βγήκε από τ' άνάκτορά του για να κάνει τόν καθημερινό του περίπατο, όταν ξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του κάποιος άλλοίθωρος. 'Ηταν ό πρώτος άνθρωπος, τόν όποιο συναντίσε στο δρόμο του εκείνο τόν πρωί.

'Ό δεισιδαιμών βασιλεύς θεώρησε τή συνάντησι εκείνη τρομερά γροισούκιη κι' άμέσως διεταξε να συλλάβουν τόν άλλοίθωρο και να τόν οδηγούν στη φυλακή. 'Ό δεισιδαιμών αυτός άνθρωπος δέν ήξερε π' να υποθέσει. Τόν βράδυ, όταν τόν πήγαν να φέρη, ρώτησε τόν δεσμοφύλακα να μάθι τόν λόγο, για τόν όποιο τόν φυλάκισαν.

—Βγή άδελφά, τώ εινε ό δεσμοφύλακας, δέν ξέρεις ότι ό βασιλεύς εινε λίγο νευρικός; Τι πήγες και βγήγες μπροστά του πρωί-πρωί, κι' αυτό τὰ μούτρα;

—Τι τούβραξαν τὰ μούτρα μου, χριστιανέ μου; Μήπως έξ άλλου εμ' εγώ ύπεύθυνος για τὰ μούτρα μου;

—Ξέρω εγώ! Μά φρά, ό βασιλεύς εινε τὰ μάτια σου τ' άλλοίθωρα και φοβήθηκε μήπως αυτό τού βγει σε κακό.

—'Α! αυτό ήτανε; εινε έξυπνός ό φυλακισμένος. Κάμε μου τή χάρι τότε, σε παρακαλώ, να ρωτήσης τήν αυτού Μεγαλειότητα πώς πέρασε τήν ημέρα του, επειδή συνάντησε πρωί-πρωί έναν άλλοίθωρο, 'Όσο για λογαριασμό μου, λέω πως δέν πέρασα πιο γροισούκιη μέρα άπ' τή σημερινή, που άντίκρουσα πρωί-πρωί τήν αυτού Μεγαλειότητα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μιά 'Αμερικανική αυδηροδρομική εταιρεία, για ν' άντεπεξέλιθη κατά τών αυτοκινήτων συγκρονησίας, τὰ όποια τήν συναγωνίζονται επί της γραμμής Νέας 'Υόρκης—Νιγηρόντ, έθεσε πρό μπρός σε κυκλοφορία μια έπιβατική άμαξοστοιχία πρωτοφανούς ταχύτητος.

—'Η άμαξοστοιχία αυτή άντιπύσει ταχύτητα 176 χιλιομέτρων τήν ώρα, άποτελείται από έξη βαγόνια, καμωμένα από άλουμίνιο και τόν καθένα από αυτά στοιχίζει 250.000 δολάρια.

—'Ό καθηγητής της Μικροβιολογίας στο Πανεπιστήμιο Βρυξελών, Ζόρζ Φλεμίγκ, άνεκοίνωσε πρό ήμερών σε μια του διάλεξι, ότι τὰ άνθρώπινα δάκρυα περιέχουν μια ώλη όνομαζόμενη «λυσούζιμη», ή όποια εινε άρκετά μικροβιοκτόνος.

—'Από συνεχείς μικροβιολογικές παρατηρήσεις που έκαμε, ό Φλεμίγκ έξακριβωσε ότι στοιχία «λυσούζιμη» βρίσκονται σ' όλο τόν άνθρώπινο σώμα. Χάρης δε στην εδεργητική έπίδρασί τους, μπορεί και άμύντσει ό άνθρώπιнос οργανισμός κατά μυριάδων μικροβίων.

—Μιά Γερμανική εταιρεία αυτοκινήτων ταξί του Βερολίνου έτοποθέτησε σε πολλά μέρη της προτεινύσης τρέλρανα εντός κωιτιών, όμοια με εκείνα που χρησιμοποιεί ή πυροσβεστική ύπηρεσία.

—'Έτσι, όσοι χρειάζονται ταξί, μπορούν να τηλεφωνήν με τὰ ειδικά αυτά τρέλρανα στα γκαράζ της εταιρείας και τὰ ταξί θα καταρθάνουν άμέσως στο όρισμένο μέρος.

—'Ό 'Αγγλος άεροπόρος Τζόν Γουάτερ κατέρχθη τήν περασμένη βδομάδα στο Νέβερχτον δια τὰ φερόρ της προσγειώσεως δι' άλεξιπτώτου.

—'Αφού άνήλθε δι' άεροπλάνου σε ύψος 9.000 μέτρων, ριχτήκε από τόν ύψος εκείνο στο κενόν. Κατά τὰ πρώτα 6.000 μέτρα έπερτε σαν μολύβι, διατηρώντας κλειστό τόν άλεξιπτώτω του.

—Όταν όμως άπέιχε 6.000 μέτρα από τού εδάφους, έουρε τόν ειδικό σγωνιό και τόν άλεξιπτώτω έλειτούργησε κανονικά.

—'Ό Γουάτερ έχει μέχρι τούδε στο ενεργητικό του 635 προσγειώσεις δι' άλεξιπτώτου.

—'Όλες ή προτεινύσεις τών διαφόρων κρατών του κόσμου, όπως έξακριβωσε ένας Γερμανός περιηγητής, έχουν έναν ώρισμένο τόπο για τις αυτοκτονίες τών... ρομαντικών.

—Στὰς 'Αθήνας αναφέρεται ή 'Ακρόπολις, στη Ράμη ό μαγευτικός λόφος του Πίντω, στο Παρία ή σπηή της Βαστίλλης, στο Λονδίνο ό Τάμεσις και τόν Βερολίνο ή λεοφόρος τών Φίλλυρδν.

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, στη Νέα 'Υόρκη ύπαρχουν 42.000 τηλεφωνικά θάλαμοι για τήν έξυπνότερη πών άναγκών του Κοινού.

—Τὰ ραδιόφωνα έπίσης εινε τόσο πολύ διαδεδομένα και τόσο φτηνά στην 'Αμερική, πού άνάλογει ένα πρός δέκα κατοίκους!

—'Η Γερμανική Κυβέρνησις έξέδωσε πρό ήμερών ένα διάταγμα, κατά τόν όποιο οι καταδικαζόμενοι σε θάνατο για πολιτικά έγκλήματα, δέν θα τούρκεζόνται, όπως γινόταν άλλοτε, αλλά θ' απαγοινώνται.

—Ερωτηθείς ό αρχιμαγγελάριος 'Αδόλφος Χίτλερ από δημοσιογράφους γιατί καθέρωσε τόν άτυπικό αυτό είδος της θανατικής εκτέλεσεως, τόν όποιο ήταν κατά τών μεσαιώνα έν χρήσει μονάχα για τούς κλέπτας, άπάντησε :

—«Αυτό τόν είδος της θανατικής εκτέλεσεως άρμόζει και για τούς κλέπτας της έμπιστοσύνης του Λαού!».

—Σημειώτέον, ότι ή Γερμανία εινε ή μόνη χώρα της Εύρώπης, στην όποια ύπαρχουν διάφοροι τρόποι θανατικής εκτέλεσεως.

—Στό Μακλεμπούργο οι κατάδικωι άποκεφαλίζονται διά σπάθης. Στο Βερολίνο διά πέλεκους και στη Ρενανία διά λαμητόμου.

—Ένας 'Αμερικανός εξερευνητής άνεζάλτησε τελευταία μια 'Ινδική φυλή, τούς Σουοι όνομαζόμενους, ή όποια ζη άπομονωμένη άπ' όλο τόν κόσμο, σ' ένα νησι μεταξύ της Κάπο Καλλιφορνίας και του Μεξικανικού Σονόρα.

—Οι ύθαγενείς της φυλής αυτής άνερχονται σε 1.250, έξ αυτών δέ ή 375 εινε γυναίκες.

—'Η ταχύτης και ή δύναμις τών Σουοι εινε πρωτοφανής. Ζούν σε πρωτόγονη κατάσταση, τρεφόμενοι από άγρια θήρια, τὰ όποια συλλαμβάνουν, κομματιάζουν και καταβρομθίζουν άγνητα! 'Η βουλμία τους δέν έχει όρια! Μπορεί ό καθένας τους να φέρη 8—10 όκάδες κρέατος τόν μεσημέρι, κι' άλλες τόσες τόν βράδυ!

—'Ό μεγαλειότερος φάρος του κόσμου εινε της Αϊτας. Βρίσκεται χωρισμένος σε ύψος 3.000 μέτρων και εινε φωτιστικής έντάσεως 1.000.000 κηρών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

